

miljens Venner. Han var Droskekører og boede i Store Brøndstræde og havde i en Aarrække ved saadanne Lejligheder beredvilligt stillet sig selv og sit Køretøj til de Gamles Raadhed.

Paa Slaget tre holdt han ogsaa dennegang udenfor Huset med sin nedslaaede Vogn saa fin og velpudset, som var den bestemt for et Grossererbryllup i Vor Frue. Efter nogen Venten aabenbarede det alderstegne Ægtepar sig for den halve Snes af Kvarterets Børn, der havde samlet sig ved Vognen, og for de mange flere Ældre, der fra Døre og Vinduer var Tilskuere til dette Triumftog. Madam Olufsen var i Wienersjal og bar en stor, lysviolet Vindrueklase paa Hatten, Højbaadsmanden var i sin stiveste Begravelsespuks med 25-Aars Tjenestemedaljen og Sølvkorset glimtende frem bag den uknappede Overfrakke.

Under Kørslen ind gennem Byen vakte han en Del Opmærksomhed blandt Folk paa Grund af disse Ærestegn. Som han sad der — hvidlokket og højtidelig — med begge Hænder urokkelig hvilende paa Paraplyens Hornhaandtag, kunde han meget godt vække Forestillingen om en gammel Admiral fra Aarhundredets Begyndelse, og sikkert vilde han ogsaa have fremkaldt en hertil svarende Ærefrygt, dersom ikke unge Didriksen — stolt over sit Selskab — hvert Øjeblik havde vendt sig om imod det med højrøstet og fortrolig Tiltale.

Først gjorde de en Rundtur gennem hele den gamle By, saae paa de store, nye Bygninger, der skød op allevegne, paa Resterne af Fæstningsvoldene, som man var i Færd med at sløjfe, og paa de nye, overbyggede Omnibusser, der kom ind fra Frederiksberg, og som i Østergades Menneskemyr lignede Elefanter med Ryttere paa Ryggen. Fra Kongens Nytorv drejede de saa ned imod Kanalen, standsede et Øjeblik udenfor Holmens Kirke, hvor de for 52 Aar siden havde haft Bryllup, og havnede omsider paa Børsbryggen.

Per var allerede kommen. Han hilste dem fra „Karen Sofies“ Ræling, hvor han — lidt slap — sad og lod sig bage af Foraarsolen, mens Skipperen — en ældre Mand med graat Fuldskæg — gik fraborde for at tage imod.